

Landskap: *Bläkinge* Upptecknat av: *Bengt Hårstam*
 Härad: *Lister* Adress: *Magnus Hantorsq. 5 Lund*
 Socken: *Kyrkselult* Berättat av: *Elof Eriksson*
 Uppteckningsår: *1945* Född år *1891* i *Jämskog*

- Phogsmuran.* s. 1.
Dräng hade ett folkstäm för kyrkogården -
den i en flickas sång för att få sin
härlig besömd. s. 2.
Gubbe som valde för hade lärt
ett folkstäm. s. 3.
Hemlös gubbe. s. 4.
Ben från kyrkogården. s. 5
Dvalskatt. s. 6.
Lyant konstbok. s. 7.
Om två gubbar som spöades efter
döden. s. 8.

Skriv endast på denna sida!

På Karaniåla gård bodde Flora-råren. Han var trollkunnig. En gång red han till Jämsböyg. Så när han skulle hem, blev han förvillad vid Näbbboda. Då kom han till ett fint hus med pelare. Där band han hästen vid en pelare och gick in. Det var en grann grebb, som tog emot honom där. Han fick mat av henne. Så ville hon, han skulle vara där om natten också. Hon ville säga, han skulle ligga där. När han då skulle lägga sig, så sa han: "Jag brukar läsa Fader vår, förrän jag lägger mig." Med det samma försvann allt. Och där stod han på en klippa utmed sjön. Hade han lagt sig, hade han fallit i sjön. Och då förstod han, att det var någon skogsnuva, som förvillat honom. Ten dagen efter stände han möte med skogsnuvan på viss plats. Då kom många stycken. När den rätta kom, så sköt han henne.

ACC. N:R M. 9786:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det hände på Karasjövåla ägor det med på en
gård. Det var en dräng, som var bleen frälskad
i ena pigan där. Men hon tyckte sig ej vidare om
honem. Sen var han på Jämsbogs kyrkogård och
tog ett folkaben och lade det i hemmet säng, för att
hon skulle bli glad vid honom. Men så en vacker
dag bytte di om kalur i sängen. Och då fick di
fatt i benet med och kastade ut det i grisakäbben.
Och det blev sådant spöckeri på gården där, så di
kunde knappt bo där. Grisar na di dog, di hade
väl ätit av benet. Sen hämté di en klök gubbe,
som skulle försöka hjälpa dem. Han försökte
drängen från socken. Och sen blev det slut på spö-
kerierna.

ACC. NR M. 9786:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ten var det en gubbe, Bäckä-Lassen, som var
hemma i Kullau. Han hade tatt ett folkaben i
Kyrkehult. Han skulle vakte fåren, så räven inte tog dem.
Ten tog dog gubben och blev inte färdig att ställa ben-
benet. Ten var det en annan gubbe där borta, som var
ute och gick sent en kväll. Och då mötte han den
håra som var död. Så frågade han (den döde) honom,
om han ville ta benet om natten och gå till Kyrkehults
kyrkogård med det. "Det är inte så bra. Bara du går,
förrän sol går upp." Och han gick ner i marken (sko-
gen) och gubben viste, var benet var under en stor
sten. Och gubben vitte benet och gick till kyrkan
med det om natten.

ACC. N.R. M. 9786: 4.

Furber Ole i Nabboda skulle gå upp till far i
Karesjömåla en gång och mötte då en gubbe och väl-
sade på honom. Men han svarade inte. När han då
vände sig om, såg han, att han ~~var~~ ej hade något
svord.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M.

9786:5.

Det var ett lag, som grävde på Jämsbros kyrko-
gård. En stöppade en benbit på skoj i en annans
väska. På hemvägen gick de in hos en snick, Ivar-
vare-Jössen i Nöbboda. Då började det lysa i
väskan. Den som hade lagt dit benet, fick gå ut
med det till kyrkogården om natten. Och det var
en och en halv mil därifrån och till Jämsbro.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9786:6.

di köstade på en äng. (det var i Eskeboda). När
di gick tillbaka, såg di pengar där. I med-Nissen
stole med lisen över några. di andra blev böt. Beaten
var ute och vädrade sina pengar.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9786:7.

Det var en gubbe borta i Möllelycke eller Vils-
hult lärde det till, där han bodde. Han hade skaf-
fat sig en sån där Svärthovsbok. Di kallte honom
Bäcka-Lassen, den där gubben. Sen ville han bli
av med den. Så han kastade den i bakrugen,
när di bakte. Men när han kände efter i julekan,
så var den där. Men sen gick han till Rönbeck
(kyrkedörden) och frågade, hur han skulle bli av
med 'na. Och han följde med honom hem och
grov nor henne och sa, att där skulle hon ligga
till den yttersta dagen. Sen slapp han henne.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det var en gubbe i Karasjömåla, som höll på att dö. När han låg för döden, så var det en annan gubbe, som skulle vaka över honom. Den som skulle dö, hade pengar i ett skäp och hade nyckeln i väntan komman. Men så passade den andre på, när hans fru inte var inne och tog nyckeln och pengarna för honom. När hans fru kom in, så sa den sjätte: "Han har taet styvorna. Vill du lösa honom, eller så skall jag?" Och så dog gubben förstas. Och så kan han till den andre om nättarna och hällde på att fördärra honom. Det var en gammal käring, Back-Eman, som läste för honom, den andre gubben, när han brö på att dö. Han dog ändå. Han levde bara ett par dagar. Det där skall vara sakt. Jag minns Back-Eman. Han talte om det. Gubbarna spöskade vid vägskälet om nättarna. Sen jag bröjat minnas, ha di sett spöken där.